

UFACIKTIM

Sert bir kıştı. Babam masanın önüne çekilmiş kitap okuyor, annem ise akşam yemeğini hazırlamaya koyulmuştu. Ben de televizyon karşısında takılıp kalmıştım. Babamın birden seslenmesiyle irkildim.

-Evladım, dedi. Gel otur ayak ucuma da seninle masal kitabı okuyalım.

Hayır diyip başımı iki yana sallayarak teklifini geri çevirdim. Televizyon bu küçük çocuğa şüphesiz ki daha eğlendirici geliyordu. Bir kez daha konuşup ödevlerimi de kontrol edeceğini söyledi. Ben de:

– Baba ben kontrol ettim, televizyon izlemek istiyorum, dedim.

Babam yine yüzüne o sevimliği gülücüğü takınmış, bana bakıyordu. Ben bu gülücüğe hiçbir seferinde anlam veremiyordum, babamın benimle alay edip eğlendiğini söyleyen hislerim daha da üzülmeme neden oluyordu. Etrafımdaki arkadaşlarımla aileleri hiç böyle değildi. Her zaman ne kadar garip bir ailem olduğunu düşünüp durdum. Her seferimde isteklerim, hayallerim suya düşerdi ve babam yine gülümserdi. Çocukluğuma dair hafızamda kazılı kalmış her anımda, anlam veremediğim üzüntülerim var. Çoğu sefer kendimi odaya kilitlemişliğim bile vardır. Ama yinede bu küçük kızın kaprislerine eklediği şeylerde olurdu. Ben koşu koşu odama gider, kapıyı kilitleyip yatağa girerdim. Babam kapıyı çalardı birkaç dakika sonra, ben açmazdım. Ses bile çıkartmazdım. Babam sonra kapıyı tekrar çalardı. Yorganın altımdan kafamı çıkartır

- Baba yalnız kalmak istiyorum, derken kapının altından atılmış boya kalemleri ve kağıtlarını görürdüm. Hiç elimi sürmezdim onlara, yatıp uyurdum. Her zaman boyalar, boş resim kağıtları da olmazdı. Ya birkaç matematik sorusu, ya da hikaye kitapları. Ve babam bunları verdikten sonra evimizin içinde müzik sesleri yükselirdi en neşelisinden. Annemle babam şarkı söylemeye başlarlar ya da işlerini yaparlarken müzik dinlemeyi tercih ederlerdi. Ben kafamı yastığın altına sokar uyumaya çalışırdım, bunlar bana kuru gürültü gelirdi. Ya da ben çok küçük bir kız çocuğuyken babam salonda bir melodi tutturur, ellerini ellerime uzatıp dans etmemizi isterdi.

Ne zaman dışarıya çıksa, insanların tuhaf tavırları hakkında konuşurdu döndüğünde. Annemle yemek masasında uzun uzun oturur, geleceklerini şekillendiren konuşmalar yaparlardı. Özellikle de benim geleceğim söz konusuysa tabi...

Babam benim için tam bir yol haritası çizen ve bu yoldan yürü diye ısrar etmeyen bir adamdı. Ne yemem gerektiğini, neyi ne için bilmem gerektiğini güzel güzel anlatan ve benden defalarca isteksiz yanıtlar alan, hayattan ve yavrusundan asla vazgeçmeyen bir adam. Geleceğimin, mutluluk gözyaşlarımla sebebiydi o.

Asla pes etmedi, önce emekledi benimle. Yavaş yavaş yürüdük, daha sonra koştu babam yıllarca yorulmadan bıkmadan usanmadan. Hem mutluluğa koştu hem geleceğe umutla. Geri gelmeyen yıllarda saklanır ya hep hüznü anılar... İşte o günlerim babama hep imrenerek geçti. Ben onun gibi olamamıştım, o bizim gibi değildi sanki. Tek bir gerçek vardı o da babacığımın insan olmayı hepimizden iyi başardığıydı.

Annem çok çalışkan bir kadın olmasına rağmen geçmişe dönüp baktığımda, her çocuk bir anne ilgisi ve şefkatiyle büyür ya zamanla. Babam vermiş onu bana, ben bilememişim. Çocukça kaprislerim, derslerimin zamanla kötüye gidişi, hastalıklarım, nazım, derdim kederim, ergenliğim babamın elleriyle şekillenmiş hep. Bu yuvada hayatı işlemiş her şeyde babam.

Babacığımın hiçbir zaman otoriter tavırları da olmadı. O hep gülen, şefkatli bir babaydı. Ben ise çoğu şeyi fark edemeyecek kadar ufacıktım. Hal böyle olunca bir gece yarısı, gri kaldırımlarda babam elimi tutmadan yürürken, her yağmur tanesi bir anıyı, bir 'keşke'yi getiriyor insanın aklına. Üzülüyorum, boğazım düğümleniyor. İç çekiyorum, soğuk hava doluyor ciğerlerime, babamı özlüyorum, o gelmiyor ve ben geçmişte babama tutsak kalıyorum. Borçlu çıkıyorum emeklerine karşı.

Ben şimdi otuz dört yaşında, hayatın her zerresinden mutlulukları yakalamaya çalışan babamın kızıyım. Bir eşim, bir annem aynı zamanda bir öğretmen... Eşimle ilk tanışmamız babamın kendine özel sporlarla ilgilenmesi ve onun gibi insanları bir çatı altında toplamayı başarmasıyla oldu. Tıpkı ailemizi bir çatı altında tutması gibi... İlk başta tedirgindik hayata karşı. Eşim benim ağzımdan çıkan sözcüklerin ona bir melodi gibi geldiğini söylemişti. Babam da ellerimizi birleştirdi ama düğünümüze yetişemedi.

Geride bıraktıklarıyla yaşayabiliyorsak onun öğretileri sayesindeydi.

Engelliydi benim babam. Gelecek korkusuna karşı hep savunma kalkanları vardı onun.

İnsanların hayatları boyunca kurdukları hayallere ket vuranlar mutsuz insanlardır derdi. Odamın kapısından attığı her boş kağıdı doldursaydım keşke. Onunla beraber gözümü karartıp çıksaydım sokaklara. Gözlerindeki acıyı görseydim merdivenlerin ucunda tekerlekli sandalyesinde dururken. İnsanlar ona acınası gözlerle bakarken. Biliyorum yaşamayan bilemez ama yaşayanların ellerinden tutabilirler. Babam hem kendi ayağa kalktı hayata karşı hem de bizi kaldırdı. Aşamayacaklarımız değil kaçacaklarımız engeldir aslında derdi hep. Nasılda dile getirirdi yaşadıklarını, acılarını kaleminin mürekkebinden akıttırdı da bize hep şefkatle bakardı babam. Hayata karşı yenik başladığımı bile düşünmezdi hep ileriye giderdi, bizim ellerimizden tutarak. Şimdi çıkarttığı kitapları hıçkırıkla hıçkırıkla ağlayarak okuyorum. O gelmiyor ama öğretileriyle, bize kazandırdıklarıyla sanki aramızda yaşıyor. "Hadi bir dokun yazılarıma, okumazsan hissedemezsin!" derdi hep.

Ona göre asıl engelliler engellerini aşan insanlara el uzatmayanlardı. Benim biricik babacığım da, eşim de engelli değildi. Onlar hep hayata karşı, hepimiz için savaştı. Zaten hayatta birçok engel vardır, önemli olan bunları nasıl gördüğümüzdür. Ben artık onların gözlerinden hayata bakmayı öğrendim. Herkes öğrense er ya da geç! Nasıl güzel olurdu, dünya...

